

Ceza davasına ilişkin düşme kararı aleyhine değil de hazine takip ve tahsili için dosya suretlerinin ilgili yere gönderilmesine ilişkin karara karşı temyiz yoluna gidilemez.

(1.D. 18.3.1987 Es:156, Ka:145)

Beraatle sonuçlanan bir davada, hazine zararının takibi için dosya suretlerinin ilgili mal müdürlüğüne gönderilmesine ilişkin karar, tazmin hükmü niteliğinde olmadığından, temyiz kabiliyeti yoktur.

(1.D. 24.6.1987 Es:385, Ka:378)

(1.D. 15.7.1987 Es:432, Ka:428)

(1.D. 18.11.1987 Es:696, Ka:684)

Yargılama sırasında bir hususun mesele-i müstehire olarak kabul edilmesi ve sonucunun beklenilmesi, yargılamayı sona erdiren bir hüküm olmayıp ara kararı niteliğinde olduğundan ve mahkemece de bu karardan her zaman dönme imkânı bulunduğundan, söz konusu ara kararının temyiz kabiliyeti yoktur.

(Dr1.Krl. 26.11.1987 Es:142, Ka:183)

C.M.U.K.nun 223 ve 253 ncü maddeleri ile 353 Sayılı Kanunun 162 nci maddesine göre verilen "duruşmanın tatili" kararları, gaip olan ve kaçak bulunan sanığın yakalanmasını beklemek üzere usule ilişkin işlemi durdurmaktan ibaret olup, nihaî karar niteliğinde olmadığından, temyiz incelemesine tabi değildir.

(2.D. 13.4.1988 Es:178, Ka:301)

Temyize tabi bir husus ile temyize tabi olmayan bir hususun aynı hükümde birleşmesi halinde, hükmün tümüyle kabili temyiz hale geleceği uygulamada tartışmasız kabul edilen bir keyfiyettir. Ancak, temyiz istemine esas olan Hazine zararı miktarı H.U.M.K.nun 427 nci maddesinde öngörülen miktara göre kesin olmalıp temyize tabi ise hüküm bütünüyle temyiz olunabilir.

(Dr1.Krl. 29.9.1988 Es:164, Ka:102)

Muhakeme(yargılama) kanunları derhal uygulanır kanunlar olduklarından, muhakemeyi yakaladıkları andan itibaren uygulanabilirlik kazanırlar. Suçun usul kanunu değişikliğinden önce işlenmiş olması, bu gibi kararlara temyiz yolunu açmaz. Ancak, kanun değişikliğinden önce karara bağlanmış olan hükümler bundan hariçtir.

(Dr1.Krl. 27.10.1988 Es:184, Ka:189)

(Dr1.Krl. 23.2.1989 Es:14, Ka:59)

Sanığın temyiz yoluna başvurabilmesi için, başvuruda hukukî bir menfaatinin bulunması gereklidir. Beraat kararı, sanığın yüklenen suçtan sorumlu tutulamayacağını gösteren bir karar olduğuna göre; bu karar aleyhine kanun yoluna gelinmesinde sanığın herhangi bir menfaati bulunmamaktadır.

(3.D. 14.3.1989 Es:133, Ka:116)

647 Sayılı Kanunun 4 ncü maddesini değiştiren 7596 S. Kanunla, 647 Sayılı Kanunun 4 ncü maddesi, "Bu sayfada yer alan yazıların telif hakkı, www.askerihukuk.net internet sitesine aittir." Bu ibare eklenmek şartıyla, buradaki dosyalardan F.S.E.K.na uygun kısa alıntılar yapılabilir, ancak sitemiz yönetiminin açık izni olmaksızın dosyanın tamamı başka bir mecraya kopyalanamaz veya başka yerde yayınlanamaz.

(Dr1.Krl. 5.1.1989 Es:39, Ka:4)

AS.MAH.KRLŞ.VE Y.U.K.

İlk hüküm sanığın tecil talebinin gerekçe gösterilmeden reddedilmiş olması noktasından bozulduğuna ve bozmaya uyularak cezanın teciline karar verildiğine, sanık da bu hükmü temyiz etmediğine göre; sanık lehine tecelli eden hükmü, bozma ilâmına karşı beyanın tespiti için sanık adına yazılan talimat cevabı beklenmeden davanın gıyapta bitirilmesinin yolsuzluğu noktasından temyiz eden askerî savcının temyizi, 353 Sayılı Kanunun 208 nci Maddesinin "Sanığın lehine olan hukukî kurallara aykırılık sanığın aleyhine hükmün bozulması için askerî savcıya ve nezdinde askerî mahkeme kurulan kıt'a komutanı veya askerî kurum âmirine bir hak vermez" hükmü gereğince kabule şayan bulunmamıştır.

(Drl.Krl. 22.6.1989 Es:183, Ka:171)

"Bu sayfada yer alan yazıların telif hakkı, www.askerihukuk.net internet sitesine aittir." Bu ibare eklenmek şartıyla, buradaki dosyalardan F.S.E.K.ne uygun kısa alıntılar yapılabilir, ancak sitemiz yönetiminin açık izni olmaksızın dosyanın tamamı başka bir mecraya kopyalanamaz veya başka yerde yayınlanamaz.

Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri arasında çıkan olumlu veya olumsuz yetki uyuşmazlıkları 353 S. K. nun 30, 31 nci maddeleri uyarınca Askeri Yargıtay'ca çözümlenir. Henüz her iki mahkeme arasında yetki uyuşmazlığı çıkmamış olup yalnız sanığın rütbe ve sınıfının uygun olmaması halinde ve 353 S. K. nun 176/2 nci maddesi uyarınca verilecek yetkisizlik kararları yine anılan kanunun 207/D maddesi uyarınca temyizi kabil bulunmakta, bunun dışında verilecek yetkisizlik kararlarının temyizi kabil bulunmamaktadır.

(2. D. 8.12.1982 E. 852 K. 831)

Usuli yönden yapılan bir bozma, hükmü tamamen mürtefi kılacağından, sanığın bozmadan sonra talimatla alınan ifadesinde, duruşmadan varestede tutulmak istemediğini, savunmasını duruşmada yapacağını bildirmesine rağmen savunmasını içeren talimat cevabı dahi beklenmeden mahkûmiyet hükmü kurulması savunma hakkının kısıtlanması niteliğinde olup hükmün bozulmasını muciptir.

(2.D. 18.7.1984 E. 293 K. 328)

Ziyaa uğrayan dava dosyaları hakkında ne muamele yapılacağı 4473 sayılı Kanunun 40 nci maddesi delâletiyle aynı kanunun 38 ve 39 ncu maddelerinde gösterilmiş olup, bir dava dosyasında yargı denetiminin nasıl yapılacağı ise 353 sayılı Kanunun 207 ve müteakip maddelerinde açıklanmıştır. Bahsi geçen usul hükümlerine riayet edilip edilmediğinin tesbiti duruşma tutanaklarının tetkiki ile mümkündür. Bu nedenle Askeri Yargıtay'a gönderildiği sırada yolda kaybolan dava dosyası için sanık hakkında yeni baştan son soruşturma (duruşma) yapılarak yeni bir hüküm tesisi gerekli iken, sanığın hazırlık ifadesi, vak'a raporu, iddianame fotokopisi, savcı tarafından tesbit edilmiş sorgu zaptı sureti, hüküm aslı ve çeşitli yazışmaları ihtiva eden bir dosya tanzim edilerek temyiz incelemesi yapılmak üzere Askeri Yargıtay'a gönderilmesi kanuna aykırı bulunmuştur.

(5.D. 1.5.1985 E. 130 K. 114)

Duruşmanın tâlik edildiği tarihten başka birgünde yapılarak, sanık ve müdafiinin duruşmada hazır bulunmalarını ve savunma haklarının kısıtlanmasını doğuracak şekilde hüküm tesisi kanuna aykırıdır.

(5.D. 30.4.1986 Es:116, Ka:98)

Müdafiilerin duruşmaya çağrılarak bozma ilâmına karşı diyecekleri sorulmadığı gibi herhangi bir tebligat yapılmamak suretiyle de vicahilik prensibi-ne aykırı bir şekilde sonuca gidildiği, bilâhare verilen hükmün sadece müdafiilere tebliği ile yetinildiği, böylece savunma hakkının usul ve kanuna aykırı olarak kısıtlanmış olduğu sonucuna varılmıştır.

(2.D. 22.4.1987 Es:240, Ka:222)

Askerî savcı iştirak etmediği halde, duruşma açılıp karar verilmesi, 353 Sayılı Kanunun 128 ve 207 nci maddelerine mutlak muhalefettir.

(2.D. 27.4.1988 Es:374, Ka:353)

Bozma kararından sonra, duruşma gününün sanıklara, müdahile ve müdafiiye tebliği ile taleplerinin tesbiti gerekirken usul yasasının bir kenara itildiği, evvelce verilen hüküm, usule aykırılıklar nedeniyle bozulmuş olduğundan, sadece duruşma tutanaklarının okunulması ile iktifa etmenin mümkün olmadığı, usulî muamelelerin tekrar edilmesi gerektiği halde bu hususlara riayet edilmeden hüküm kurulması usul ve kanuna aykırıdır.

(5.D. 21.2.1990 Es:122, Ka:109)

Saniğin, duruşmanın bırakıldığı son celsede rahatsızlığını doktor raporu ile belgeleyerek bulunamayacağını telgrafla bildirmesine ve talimatla alınan ifadesinde, savunmasını askerî mahkeme huzurunda yapacağını beyan etmiş olmasına rağmen; savunma imkânı verilmeden mahkûmiyet hükmü tesisi kanuna aykırıdır.

(5.D. 13.6.1990 Es:332, Ka:327)

Duruşmada bilirkişinin kimliğinin tesbit edilmemesi ve yemin verilmemesi bozma sebebidir.

(4.D. 13.11.1990 Es:576, Ka:557)

Gıyabında tesis olunan hükmün 10.9.1967 tarihinde sanık ere tebliğ olduğuna, dava dosyasının 63 üncü sırasında yer alan tebellüğ tutanağı muhteviyatından anlaşılacağı üzere, mümaileyh hükmü temyiz edeceğini kesin olarak beyan ettiğine ve işbu tutanak 353 sayılı kanunun 197 nci maddesinde derpiş olunan şartlara uygun bulunduğu göre; sanık tarafından ahiren düzenlenen esbabı mucibeli temyiz lâyihası tarihini esas ittihaz ederek süresinde sebkeden temyiz istemini, süre aşımından dolayı reddeden mahal mahkemesi kararında kanunî isabet görülmemiştir.

(2. D. 11.1.1968 E: 46 K: 37)

Hükmün kesin oluşu sebeble temyiz isteminin reddine karar vermek yetkisi münhasıran askerî yargıtaya ait olup, mahal mahkemelerinin bu hususta karar vermek yetkileri yoktur.

(5. D. 17.3.1982 E: 87 K: 51)

Yerel askeri mahkemelerin (353 sayılı Kanunun 214. maddesi gereğince, ancak yasal süresi geçirilen temyiz istemleri hakkında istemin reddine karar verebilme yetkileri mevcut olup, 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanununun 18/n maddesine dayanarak bu yolda karar verebilmeleri mümkün değildir.

(4. D. 24.8.1982 E: 693 K: 705)

Mahkemenin sanık vekilini duruşmaya çağırmadan gıyabında yargılama yaparak davayı sonuçlandırması doğru değildir. Vekille takip edilen işlerde vekile tebligat ve onun huzuru ile yargılama yapmak gerekir. Mahkemenin sanığın yüzüne karşı verdiği 9.11.1983 günlü kararı sanık 22.11.1983 tarihinde temyiz edeceğini beyanla sürenin mahfuz tutulmasını istemiş ise de, mahkeme 353 sayılı Kanunun 214/1 nci maddesi uyarınca istemin süresinde yapılmadığını ileri sürerek bu talebi reddetmiştir. Ne varki mahkeme esas hükmü sanık vekiline tebliğe çıkartmış, tebliğ olunan karar da yasal koşullar dairesinde temyiz olunmuştur. Yukarıda açıklandığı üzere mahkemenin sanığın talebinin süresinde olmadığından bahisle tesis ettiği red kararı hukuken bir anlam ifade etmemektedir. Bu itibarla dava vekil marifetile takip edildiğinden vekilin gıyabında verilen bu kararın keenlemeyekün addine... karar verildi.

(2.D. 12.1984 E. 71 K. 47)

353 Sayılı Kanunun 214 ncü maddesi, hükmü temyiz olunan mahkemeye sadece temyiz isteminin "kanunî süre içinde yapıp yapılmadığını" inceleme yetkisi vermiştir. Mahkemenin, süre dışında, mesela ceza miktarı ve nev'i itibarıyla hükmü inceleyerek bu noktalardan red kararı vermeye yetkisi yoktur.

(Drl.Krl. 13.10.1988 Es:137, Ka:111)

(3 D. 5.6.1990 Es:327, Ka:312)

23.11.1988 tarihinde yüzüne karşı verilen hükmü 26.11.1988 tarihli dilekçe ile temyiz eden sanığın, söz konusu dilekçesinin kıdemli hâkim tarafından 3.12.1988 tarihinde havale edildiği anlaşılmakta ise de; soruşturma üzerine dilekçenin süresinde verildiğine dair kıdemli hâkimliğin meşruhatı karşısında temyiz talebinin süresi içinde yapıldığının kabulüne karar verilmiştir.

(Drl.Krl. 22.6.1989 Es:172, Ka:168)

A. As.Mah.Krİş.ve Y.U.K.nun 220 nci maddesinin 2 nci fıkrasının (A) dan (i) ye kadar bentlerinde yer alan hallerden ötürü hükmün Askerî Yargıtay'ca bozulması üzerine, Askerî Yargıtay'ın davanın esasına da bizzat hükmedeceğine,

B. Suçlunun açıkça tesbit edilmiş olan doğum tarihine göre ceza tayininde, T.C.K.nun 55/3 ncü maddesine dayanılarak karar mahkemesince gerekli indirme yapılmamış ise, Askerî Yargıtay'ca, As.Mah.Krİş.ve Y.U.K.nun 220 nci maddesinin 2 nci fıkrası E bendi uyarınca, bu halden dolayı hükmün bozulmasıyla beraber bizzat T.C.K.nun 55/3 ncü maddesi uygulanarak davanın esasına da hükmedileceğine...

(İç.Brİş.Krİ. 27.1.1967 Es:1, Ka:1)
(Drİ.Krİ. 10.7.1986 Es:80, Ka:75)

Askerî Yargıtay'ın görev ve yetki hususundaki kararlarına karşı askerî mahkemelerin direnme hakları yoktur.

(Drİ.Krİ. 17.5.1968 Es:47, Ka:46)
(Drİ.Krİ. 4.10.1968 Es:82, Ka:81)
(Drİ.Krİ. 6.11.1986 Es:128, Ka:105)

353 Sayılı Kanunun 220/D maddesi, ancak cezanın süresi veya miktarı gibi, sanık aleyhine sonuç doğurmayan maddi hatalar sebebi ile hükmün bozulması gereken durumlarda düzeltilerek onanmasına imkân vermektedir. Aleyhe temyize gelinmediğinden hükmün bozulmasının mümkün olmadığı hallerde bu yola gidilemediği gibi, bozulması mümkün olmayan bir hükmün düzeltilerek onanması da mümkün değildir.

Bu nedenle zuhulen ağır hapis yerine hapis cezasına hükmedilmesi, aleyhe temyize gelinmediği sürece hükmün sanık aleyhine bozulup cezanın ağır hapis şeklinde düzeltilerek onanmasına cevaz vermez.

(Drİ.Krİ. 11.5.1989 Es:125, Ka:131)

Askerî Yargıtay'ın görev ve yetki hususundaki kararlarına karşı askerî mahkemelerin direnme hakları olmadığı 353 Sayılı Kanunun 220/1 nci maddesinde açıkça belirtilmiş Askerî Yargıtay Daireler Kurulunun kararları da bu şekilde tecelli etmiştir. Konuya ilişkin olarak "Askerî Yargıtay Dairelerinin görev hususunda vermiş olduğu kararlar kesin olup, suç vasfı yönünden bile olsa askerî mahkemelerin bu kararlara karşı direnme hakları olmadığı, Daireler Kurulunun 12.2.1985 gün ve 1981/18-17, 11.3.1982 gün ve 1982/49-49, 23.5.1985 gün ve 1985/100-100 sayılı kararlarında belirtilmiş olduğu halde mahal mahkemesince aksine karar tesis edilmiş olması kanuna aykırıdır.

(Drİ.Krİ. 27.2.1986 Es:35, Ka:24)
(Drİ.Krİ. 6.11.1986 Es:128, Ka:105)
(Drİ.Krİ. 25.1990 Es:142, Ka:120)

dışında mütalâa edilmesine ve işbu ücrete gerçek anlamına aykırı anlam iza-
fe edilmesine mesâğ yoktur. Avukatla iş ve vekâlet münasebeti bulunmayan
karşı taraf arasında ücret sözleşmesi yapılması mümkün olmadığı, karşı ta-
rafa yükletilecek "avukatlık ücreti" nin tarifeye göre takdirinde avukatın
emeği, gayreti, işin önemi ve niteliğinin göz önünde tutulacağı, sebbeden emek
ve gayretlerin pratik olarak başka türlü değerlendirilmesi de mümkün olma-
dığı cihetle kanunun yargı mœrcilerinin tasarruf yetkisine bırakılan ücret uy-
gulamasının kamu dâvası ile doğrudan doğruya ilgili, esasa müteallik bir me-
sele sayılması gerçekten mümkün değildir.

Tebliğnamede de tebarüz ettirildiği veçhile vekâlet ücreti ile ilgili uygu-
lama hakkında herhangi bir temyiz itirazı dermeyan edilmediğine, temyiz se-
beplerini muhtevi 24.2.1971 tarihli temyiz lâyihası bu hususta sarahat ihtiva
eylemediğine, hattâ sair sebeplerle hükmün bozulmasını kapsayan herhangi
bir ifadeye de mezkûr lâyihada yer verilmediğine göre, re'sen yapılan incele-
meye dayanılarak, hükmün vekâlet ücreti yönünden bozulması cihetine gidil-
mesi yetkili Dairece müttehaz 12.4.1971 tarih ve 1971/148-146 sayılı bozma
kararını kanuna muhalefetle muallel kılmaktadır.

(Dr1. Krl. 7.5.1971 Es. 30 Ka. 29)

Tebliğnamede sadece temyiz isteminin süre yönünden reddi talebinde bulu-
nulmuş, bu talebin reddi halinde yapılması gerekli hususlar belirtilmemiştir.
Red halinde esasa ilişkin görüş alındıktan sonra kararagidilmesi uygun ise de;
353 Sayılı Kanunun 222 nci maddesinin "Askerî Yargıtay....bunlar dışında hük-
mün esasına dokunacak derecede kanuna aykırı hallerin bulunup bulunmadığını
inceler" hükmü sebebi ile dairece re'sen yapılacak incelemenin de kanuna ay-
kırı olmayacağı kanaatine varılmıştır.

(Dr1.Krl. 22.6.1989 Es:172, Ka:168)

353 sayılı As. Mah. Krlş. ve Y.U.K. nun 225/son maddesinin «... karar düzeltilmesi istemi reddedilirse, bir daha aynı sebeplerle karar düzeltilmesi isteminde bulunulamaz.» amir hükmü karşısında; Askeri Yargıtay Başsavcılığınca yeniden aynı nedenlerle ileri sürülen karar düzeltilmesi isteminde bu itibarla isabet bulunmadığı gibi; 353 sayılı Yasa'nın 226 ncı maddesi sarahatı karşısında uygulama hatası dışında usul ve esasa ilişkin hatalar dolayısıyla yapılan bozmanın temyize gelmeyen diğer sanıklara teşmili esasen mümkün bulunmadığı cihetle, mevcut hatanın ancak yazılı emirle bozma yoluyla düzeltilebileceği sonucuna varılmıştır.

(Drl. Krl. 12.1.1984 E. 5 K. 4)

353 sayılı As. Mah. Krlş. ve Y.U.K. nun 226 ncı maddesi, bir kısım sanıklar lehine vaki bozmanın, hükmü temyiz etmemiş veya başka yönlerden temyiz etmiş olan diğer sanıklara sirayetini ancak «cezanın uygulamasında kanuna aykırılık» hallerine münhasır kılınmış olduğu cihetle sübuta ilişkin bozmanın diğer sanıklara sirayeti bu nedenle mümkün değildir.

(Drl. Krl. 12.1.1984 E. 12 K. 8)

Usule ilişkin aykırılıklardan dolayı bozma halinde, 353 Sayılı Kanunun 226 ncı maddesinin uygulanması ve bozmanın hükmü temyiz etmeyenler ile süresinde yapılmadığı gerekçesi ile temyiz talebi reddedilenlere sirayet ettirilmesi mümkün değildir.

(Drl.Krl. 6.11.1986 Es:105, Ka:102)

Ceza kovuşturmasını düşüren sebeplerin de ceza uygulaması içerisinde mütalâası mümkün olup; temyize gelen sanıklar hakkında verilen "düşme kararının", temyize gelmeyen sanığa sirayet ettirilmesi uygundur.

(1.D. 18.3.1987 Es:155, Ka:144)

Miş' ek sanıklardan biri hakkında, dava zaman aşımı süresinin geçmesi sebebiyle Askeri Yargıtay'ca verilen Kamu Davasının Düşmesi Kararının, 353 Sayılı Kanunun 226 ncı maddesine göre hükmü temyiz etmeyen ve haklarındaki hüküm kesinleşmiş bulunan diğer iki sanığa da sirayetine karar verilmiş ise de; adı geçenler hakkındaki hüküm, dava zaman aşımı süresi içinde ve bu süre dolmadan kesinleşmiş olduğundan ve kesinleşme tarihinden itibaren ceza zaman aşımı süresi işlemeye başladığından, düşme kararının bunlara da sirayet ettirilmesi mümkün değildir.

(Drl.Krl. 7.4.1988 Es:62, Ka:41)

353 Sayılı Kanunun 226 ncı maddesi, bir kısım sanıklar lehine vaki bozmanın, hükmü temyiz etmemiş veya başka yönlerden temyiz etmiş sanıklara sirayetini ancak "cezanın uygulanmasında kanuna aykırılık" hallerine münhasır kılmış olup; vasfa ilişkin bozmanın diğer sanıklara sirayeti mümkün değildir.

(Drl.Krl. 13.4.1989 Es:104, Ka:100)

353 Sayılı Kanunun 225 nci maddesi karar düzeltilmesi isteme yetkisini, sadece Askerî Yargıtay Başsavcılığına vermiştir. Sanığın dilekçesinde karar düzeltilmesi ibaresi yazılı olsa bile, dilekçe içeriğinden başka bir kanun yolunun koşullarının oluştuğu ve başvuranın asıl amacının bu yolla sağlanacağıının anlaşılması halinde, dilekçenin karar düzeltilmesi talebini içerdiğinden bahisle bu yolda karar verilmesi mümkün değildir. Bu durum karşısında Dairenin yapacağı iş, başvuru kanun yoluna göre, koşulların oluşup oluşmadığına bakmak ve oluşmadığı takdirde istemin reddine karar vermektir.

(Drl.Krl. 2.2.1989 Es:76, Ka:38)

353 Sayılı Kanunun 227 nci maddesine göre, kazanılmış hak sadece ceza miktarı için söz konusudur. Bozmadan önceki hükümde gösterilmemiş olan takdiri şiddet sebebinin, daha sonra tesis edilen hükümde gösterilemeyeceğine ilişkin itiraz yerinde değildir.

(Dr1.Krl. 16.1.1986 Es:20, Ka:8)

İlk hükümde As.C.K.nun 131 nci maddesinin "az vahim hal" fıkrası tatbik edilerek takdiren ve teşdiden iki sene hapis cezası verilmiş olmasına rağmen, bozmadan sonra anılan maddenin "vahim hal" fıkrası uyarınca bir sene müddetle ağır hapis cezası verilmesi müktesep hak kuralına aykırıdır. Her ne kadar cezanın miktarı aşılmamış ise de, vahim hal fıkrası uygulanmak suretiyle cezanın türü ağırlaştırılmıştır.

(2.D. 28.1.1987 Es:10, Ka:42)

Direnme kararında direnme gerekçesi ve sübut delilleri gösterilmek suretiyle evvelki hükmün aynen tesisi gerekir. Bozmadan sonra uygulama hatasından bahisle, evvelki hükümdeki cezadan farklı ceza tayini direnme mahiyetinde değildir.

(Dr1.Krl. 5.3.1987 Es:28, Ka:38)

Disiplin mahkemesince eylemi emre itaatsizlik olarak kabul edilen sanığın, 477 Sayılı Kanunun 48 nci maddesine göre 25 gün oda hapsi cezası ile tecziyesine karar verildiği, karara sanık tarafından itiraz edilmesi üzerine, üst disiplin mahkemesince sanığın eyleminin emre itaatsizlikte ısrar olduğu ve askerî mahkemede yargılanmasının gerektiği kabul edilerek, müktesep hakkı saklı kalmak kaydıyla hükmün kaldırılmasına karar verildiğine göre; askerî mahkemece de oda hapsi cezası ile tecziyesi gerekirken hapis cezası ile tecziyesi kanuna aykırıdır.

(4.D. 21.4.1987 Es:256, Ka:290)

Hazine zararının noksan hesabı, aleyhe temyiz olmasa dahi müktesep hak değildir.

(4.D. 26.5.1987 Es:345, Ka:357)

Mahkemece bozmadan sonra yapılan yargılama sonunda, aynı kanun maddesine göre aynı miktar cezaya hükmedilmiş ise de; ilk hükümde, şiddet sebebinin gerekçesi Dairece benimsenmediğine ve hüküm bu noktadan bozulduğuna göre, bozmadan sonraki kararda Mahkemenin yeni gerekçe ile asgarî hadden uzaklaşarak kurduğu hüküm direnme niteliğinde olmayıp sebattir.

(Dr1.Krl. 25.6.1987 Es:137,Ka:120)

Daire kararında noksan soruşturma olarak öngörülen iki sebepten birine uyulup, bu husus uzun süre araştırıldıktan sonra, eski hükümden ayrı yeni bir hüküm kurulduğuna göre; kararda "eski hükümde direnilmesine" denilmiş olsa bile, kurulan yeni hüküm direnme olmayıp, sebat mahiyetindedir.

(Dr1.Krl. 24.9.1987 Es:155, Ka:134)